

Arrest

nr. 303 837 van 26 maart 2024
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. DE LIEN
Broederminstraat 38
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 11 oktober 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 6 september 2023 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 16 oktober 20223 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 januari 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 februari 2024.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. DE LIEN, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat A. DE WILDE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij werd op 30 maart 1987 te Oujda (Marokko) geboren en bezit de Marokkaanse nationaliteit.

De verzoekende partij heeft een aantal keer een visum aangevraagd om naar België te reizen. Dit leidde telkens tot een weigering. Op 7 januari 2022 vroeg de verzoekende partij opnieuw een visum C aan met vermelding van de codes BNL 1 en BNL 11 (visum met het oog op gezinshereniging). Deze aanvraag werd toegestaan met een geldigheidsduur van 90 dagen in de periode van 30 maart 2022 tot en met 30 september 2022.

Op 17 augustus 2022 diende de verzoekende partij een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie en dit op basis van een broer met Nederlandse nationaliteit.

Op 13 februari 2023 nam de verwerende partij een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Op dezelfde dag nam de verwerende partij een bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van de verzoekende partij. Tegen deze beslissing diende de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Op 18 augustus 2023 vernietigde de Raad de voormelde beslissing.

Op 6 september 2023 nam de verwerende partij opnieuw een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit betreft de bestreden beslissing en deze is als volgt gemotiveerd:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 Oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 17.08.2022 werd ingediend door:

Naam: M.

Voorna(a)m(en): H.

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: (...)1987

Geboorteplaats: Oujda

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg gezinshereniging aan met zijn broer, M. M. (RR: (...)), van Nederlandse nationaliteit. De aanvraag werd reeds behandeld, de beslissing dd. 13.02.2023 werd evenwel in beroep vernietigd door de RVV bij arrest 292 928 dd. 18 augustus 2023. Daarom dient de aanvraag heden opnieuw beoordeeld te worden.

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie...;

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel'.

Er dient in eerste instantie opgemerkt te worden dat de referentiepersoon sedert op 11.10.2020 volgens de inlichtingenfiche dd. 03.05.2021 België is ingereisd en klaarblijkelijk sindsdien onafgebroken in België heeft verbleven (het voorstel ambtelijke schrapping werd gesupprimeerd uit het Rijksregister, referentiepersoon heeft zich dus tijdig terug administratief in orde gesteld). Referentiepersoon bekwaam het verblijfsrecht als houder van toereikende bestaansmiddelen ten gevolge de verklaring van inschrijving dd. 12.11.2020. Hij verblijft sindsdien onafgebroken in België. Verder blijkt uit de voorliggende stukken dat referentiepersoon reeds sinds 2005 tewerkgesteld is bij Promelca B.V. te Gorinchem in Nederland, hetgeen impliceert dat hij dus minstens sinds 2005 Marokko heeft verlaten. Betrokkene zelf blijkt vanuit Marokko met zijn BNL 11 visum op 09.04.2022 Nederland ingereisd te zijn. Referentiepersoon had dus reeds lang op het Schengengrondgebied zijn leven uitgebouwd, zonder nabijheid van betrokkene, en heeft ook jaren voor aankomst van betrokkene in het Rijk zijn recht op vrij verkeer uitgeoefend.

Onderhavige aanvraag werd gedaan op basis van art. 47/1, 1° van de wet. De Belgische wetgever heeft in de Vreemdelingenwet de artikelen 47/1 en volgende ingevoerd teneinde uitvoering te geven aan de door artikel 3, lid 2 van de Burgerschapsrichtlijn voorziene verplichting om "overeenkomstig zijn nationaal recht" de binnenkomst en verblijf van bepaalde andere familieleden van de burger van de Unie te vergemakkelijken. De Belgische interne bepalingen moeten dus worden gelezen in het licht van de doelstellingen van artikel 3, lid 2, van de Burgerschapsrichtlijn; doelstellingen die erin bestaan om het vrij verkeer van de burgers van de

Unie te vergemakkelijken en de eenheid van het gezin te bevorderen (cf. conclusie van advocaat-generaal Y. BOT van 27 maart 2012 in de zaak C-83/11 voor het Hof, nrs. 36 en 37). De eventuele weigering om een verblijf toe te staan aan betrokkene zou er immers toe kunnen leiden dat de burger van de Unie wordt ontmoedigd om vrij naar een andere lidstaat van de Europese Unie te reizen. Dit zou bijgevolg een belemmering kunnen vormen voor het uitoefenen van het recht op vrij verkeer en verblijf, alsook afbreuk doen aan het nuttige effect van het burgerschap van de Unie. Echter in deze dient dus te worden vastgesteld dat de EU-burger reeds geruime tijd in België verblijft en verblijfsgerechtigd is in België, en alhier reeds geruime tijd zijn leven heeft uitgebouwd. Niets wijst er op dat betrokkene tot referentiepersoon zijn kerngezin zou behoren, noch dat referentiepersoon zijn recht op vrij verkeer zou worden geschaad indien betrokkene geen verblijfsrecht zou worden toegekend - wel integendeel, hij oefent zijn recht op vrij verkeer reeds geruime tijd uit. In die zin hoeft betrokkene geen vergemakkelijkte toegang te krijgen tot België om de 'eenheid van familie' van de referentiepersoon te vrijwaren.

Bijkomend dient opgemerkt te worden dat ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 volgende documenten werden voorgelegd:

- Bankafschriften op naam van betrokkene
- Ramed-kaart op naam van betrokkene
- bewijs van verzending geld van referentiepersoon naar betrokkene in 2019, 2020 en 2021
- loonstroken van de referentiepersoon van zijn tewerkstelling bij Promelca B.V.
- Het *Extrait de la fiche anthropométrique* houdt geen elementen in die het deel uitmaken van het gezin of ten laste zijn van de referentiepersoon zouden kunnen aantonen. Het wordt dan ook verder in de bespreking niet meer opgenomen.
- *Attestation administrative* dd. 02.11.2020 met nr. 432 waaruit moet blijken dat betrokkene op datum van het attest geen beroep uitoefende. Het attest kan niet als bewijs worden aangenomen van onvermogen op datum van de aanvraag. Betrokkene reisde pas in april 2022 de Schengezone in, anderhalf jaar later dus. De relevantie van het attest kan niet worden opgemerkt.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat hieromtrent geen documenten werden voorgelegd. Zoals reeds gesteld reisde betrokkene pas in april 2022 de Schengezone in, daar waar referentiepersoon reeds minstens sinds 2005 in Schengen verblijft, meer bepaald Nederland, en sinds 2020 in België. Betrokkene maakte dus geenszins voorafgaand aan de aanvraag en van in het land van herkomst deel uit van het kerngezin van de referentiepersoon. Het gegeven dat betrokkene op 17.08.2022 officieel gedomicilieerd werd op het adres van de referentiepersoon in België doet geen afbreuk aan deze vaststellingen.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niets heeft voorgelegd ter staving van zijn onvermogen in Marokko voor zijn komst naar België. Betrokkene legde weliswaar bankafschriften voor en een RAMED-kaart. Het loutere hebben van een bankrekening waar amper tot geen verrichtingen op gebeuren (op enkele automatische verrichtingen van de bank na) bewijst evenwel niets: het hebben van een (bijna lege) rekening bij een bank sluit niet uit dat er wel inkomsten zijn die ofwel op een rekening bij een andere bankinstelling worden uitbetaald dan wel cash. Er zijn vooreerst meerdere banken in Marokko, zoals Atijariwafa Bank en de Chaabi Bank I Banque Populaire om maar twee grootbanken te noemen. Bovendien valt uit het schrijven van de advocaat af te leiden dat betrokkene wel degelijk inkomsten had, maar dat hij voorhoudt dat deze te laag zou zijn geweest om zelfstandig in het levensonderhoud te voorzien. Dit staakt voormelde Stelling dat louter de bankafschriften helemaal geen bewijs inhouden van niet over bestaansmiddelen te beschikken. Verder: zo lang DVZ niet in kennis worden gesteld middels officiële stukken over hoeveel bestaansmiddelen betrokkene wel degelijk had in Marokko, kan er bezwaarlijk worden verwacht dat DVZ kan vaststellen dat betrokkene effectief aangewezen was op de referentiepersoon om in zijn basisbehoeften te kunnen voorzien. Er werden geen stukken aangeleverd met betrekking tot de inkomsten van betrokkene, hoewel de raadsman schrijft "Deze stukken werden aangeleverd". Voor zover de raadsman daarmee doelt op de RAMED-kaart (hij schrijft immers in zijn brief dd. 21.12.2021 dat betrokkenes inkomen te laag is om van te kunnen leven in Marokko, met verwijzing naar de RAMED-kaart, en dat die zou bestemd zijn voor onderdanen die niet beschikken over voldoende bestaansmiddelen, naar een werkloosheidsverklaring en geldovermakingen aan betrokkene) dient opgemerkt te worden dat louter deze kaart daar evenmin kan van getuigen. Vooreerst heeft de RvV daaromtrent reeds het volgende opgemerkt: [...] om in aanmerking te komen voor het RAMED-systeem, de betrokkene moet aantonen dat hij "ne disposent pas de ressources suffisantes pour faire face aux dépenses inhérentes aux soins" (eigen vertaling: niet beschikt over voldoende middelen om tegemoet te komen aan de kosten inzake zorg). Bijgevolg blijkt daaruit enkel dat een Marokkaanse onderdaan in aanmerking komt voor het RAMED-systeem wanneer blijkt dat hij niet over voldoende middelen beschikt om ook in te staan voor kosten verbonden aan eventuele

medische zorg, maar daaruit blijkt niet dat het enkel gaat om personen die daarnaast ook niet in staat zijn om in hun eigen basisbehoeften te voorzien. (arrest RvV 240.798 van 14.09.2020) Daarnaast blijkt uit het speciaal verslag "EU-steun aan Marokko: tot dusver beperkte resultaten" van de Europese Raadkamer bovendien dat in een Studie van het Marokkaanse nationale bureau voor de statistiek werd geconstateerd dat slechts 30% van de kaarthouders daadwerkelijk recht had op een RAMED-kaart. Het inkomen van de andere kaarthouders was voldoende om een normale zorgverzekering te dekken. De behoefte kan zodoende dus helemaal niet worden afgeleid louter en alleen uit het hebben van een RAMED-kaart (zie pagina 55 - Bijlage VI — Problemen bij de uitbetaling van variabele tranches).

Wat de stortingen betreft, volgende verzendbewijzen liggen voor: een heel aantal verzendbewijzen van 2019 en 2020 via RIA en Moneygram; 300 euro op 06.02.2021 via Moneygram met nr. 86830597; 350 euro op 06.08.2021 via Moneygram met nr. 82928715; 300 euro op 25.09.2021 via Moneygram met nr. 50683796; 350 euro op 27.11.2021 - printscreen van voltooid verzending aan betrokkene met MTCN 877-420-5466. De bewijzen 2019 en 2020 zijn veel te oud om bij de aanvraag in 2022 nog van een afhankelijkheidsrelatie te moeten komen getuigen. Deze verzendingen worden bijgevolg niet mee in overweging genomen. Bovendien dient opgemerkt te worden dat er meerdere periodes zijn waarin klaarblijkelijk helemaal geen geldverzendingen hebben plaatsgevonden. Zo werd er klaarblijkelijk geen geld overgemaakt voor de periode tussen 06.02.2021 tot 06.08.2021 - hetgeen toch een periode van 4 maanden beslaat, werd evenmin in Oktober 2021 geld overgemaakt. en ligt er niets voor voor de periode tussen de laatste verzending van 27.11.2021 tot betrokkene's inreis in de Schengenzone op 09.04.2022, hetgeen opnieuw een periode van bijna vier maanden beslaat. De overgemaakte bedragen zijn ook niet van die grootorde dat het aannemelijk zou zijn dat de bedragen betrokkene voor meerdere maanden moesten kunnen toelaten om in zijn basisbehoeften te voorzien. De stortingen zijn zodoende dus te beperkt en onregelmatig om enige afhankelijkheidsrelatie mee aan te tonen van in het land van origine. Bovendien dient opgemerkt te worden dat het aantal verzendingen en de bedragen van die verzendingen in sterke mate zijn afgenomen in 2021 ten opzichte van 2020, hetgeen lijkt te impliceren dat betrokkene - voor zover er enige afhankelijkheid ten aanzien van de referentiepersoon bestond in het verleden en de referentiepersoon tot 2020 wel aangewezen zou zijn geweest op de stortingen voor zijn levensonderhoud, wat niet bewezen is tot op heden - dat dergelijke afhankelijkheid dus helemaal niet meer bestond. Er zijn enkel nog 4 onregelmatige stortingen voor 2021, voor lagere bedragen dan voorheen. Niets sluit uit dat de bedragen voor andere doeleinden bestemd waren, of als extraatje. Er kan dus geen afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon blijken zoals vereist in onderhavige procedure. Er kan immers niet blijken dat betrokkene daadwerkelijk en structureel ten laste was.

Betrokkene stelt in zijn ATD-traject dat hij nergens in Marokko werd aangenomen wegens rugklachten en legt een medisch attest voor waaruit blijkt dat betrokkene medisch wordt behandeld in Marokko, er is dus een gepaste behandeling ter beschikking, zo blijkt. Dat hij evenwel nergens zou kunnen worden aangenomen is slechts een blote bewering die niet wordt gestaafd, en die bovendien maar weinig waarschijnlijk lijkt gelet er veel functies niet rugbelastend zijn. Uit het ATD-traject blijkt verder dat betrokkene reeds jarenlang in Marokko heeft gewerkt als timmerman en hij in 2019 zelfs vier maanden zelfstandig gewerkt heeft als timmerman. Verder stelt hij ook dat hij in België een opleiding voor timmerman zou willen volgen. Het is redelijk te stellen dat als hij het beroep van timmerman ook in België zou kunnen uitoefenen, dat zijn rugklachten dus niet van die aard zijn dat ze hem beletten het beroep van timmerman uit te oefenen. Het is dan ook redelijk te stellen dat niets betrokkene verhindert in Marokko het beroep van timmerman verder/opnieuw uit te oefenen en er zijn brood mee te verdienen. Indien hij daadwerkelijk niet zou worden aangenomen, verhindert hem ook niets om opnieuw een zelfstandige activiteit op te richten om zo opnieuw in zijn levensonderhoud te voorzien. Het is dan ook niet aannemelijk dat betrokkene van de referentiepersoon afhankelijk is om in zijn levensonderhoud te voorzien, het is een jonge zelfstandige man die daar wel degelijk toe in staat is. Verder blijkt ook uit het dossier dat wordt gesteld dat betrokkene niemand meer heeft in Marokko, ook dit is slechts een blote bewering die niet wordt gestaafd. Dit werd bovendien eveneens in de weigering van betrokkene's tweede visumaanvraag aangehaald, hij heeft evenwel aan dit geformuleerde bezwaar evenmin verholpen. In België lijkt er slechts één broer van betrokkene te verblijven. De ouders van betrokkene zouden overleden zijn (bewijs daarvan ontbreekt). Verder heeft betrokkene nog twee broers wonen in Frankrijk, zo stelt hij in het dossier. Bovendien, voor zover betrokkene effectief geen directe familie meer zou hebben in Marokko, maakt dat nog niet dat betrokkene helemaal was aldaar en geen verdere familie, vrienden en kennissen had, noch dat hij reeds van in het land van herkomst ten laste zou zijn geweest van de referentiepersoon. Sluitende bewijzen hiervan liggen niet voor. Bovendien is betrokkene referentiepersoon pas jaren later achternagezeten, op 35-jarige leeftijd. Het is redelijk te stellen dat betrokkene die in Marokko geboren en getogen is, en er 35 jaar heeft verbleven, nog mensen kent aldaar.

Er kan heden aldus niet worden uitgesloten dat betrokkene wel degelijk zelfstandig in het levensonderhoud voorziet of door andere personen (bijvoorbeeld andere familieleden zoals ooms/tantes, etc., of het sociaal netwerk van betrokkene in het land van origine, of door (één van) de broers in Frankrijk) werd onderhouden of financieel/materieel werd ondersteund. Het voorgehouden ten laste zijn van referentiepersoon is in elk geval heden niet aannemelijk gemaakt. Het is tot slot niet ongebruikelijk dat familieleden wonend in het buitenland geld overmaken aan familieleden die nog in het herkomstland verblijven zonder dat de

overgemaakte sommen noodzakelijk zijn om hen te voorzien in het levensonderhoud, waardoor de huidige voorliggende bewijsstukken niet als afdoende kunnen worden beschouwd om alle uitvoerig besproken redenen.

Voor wat de twee voorgaande visumaanvragen van betrokkene betreft die de raadsman van betrokkene aanhaalt, dient één en ander vooreerst aangehaald te worden. Uit de bijlage C(2020)395 final dd. 28.01.2020 van de Europese Commissie bij het Uitvoeringsbesluit van de Commissie tot wijziging van Besluit C(2010) 1620 definitief, met betrekking tot de vervanging van de handleiding voor de behandeling van visumaanvragen en de wijziging van afgegeven visa (Visumcodehandleiding I) blijken volgende zaken: In artikel 5, lid 2, van de richtlijn is bepaald dat onderdanen van derde landen die familieleden van EU-burgers zijn, slechts aan de inreisvisumplicht mogen worden onderworpen overeenkomstig Verordening (EU) 2018/1806. [...]

Het verblijfsrecht van familieleden is afgeleid van het recht van de EU-burger. De lidstaten verstrekken visa voor kort verblijf aan uit derde landen afkomstige familieleden van mobiele EU-burgers. [...]

De bewijslast in verband met de aanvraag van een visum overeenkomstig de richtlijn is tweeledig: Ten eerste moeten de visumaanvragers bewijzen dat zij tot de begunstigten van de richtlijn behoren. Ten tweede kunnen de nationale autoriteiten, wanneer de status van begunstigde van de richtlijn afdoende is vastgesteld, de visumaanvraag afwijzen indien de aanvrager een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de volksgezondheid; of in geval van misbruik of fraude. De weigeringsgronden zijn dus gering.

Om aanspraak te kunnen maken op afgifte van een inreisvisum op grond van de richtlijn moet de aanvrager aantonen tot de begunstigten van de richtlijn te behoren.

De status van begunstigde van de richtlijn kan worden aangetoond door bewijsstukken over te leggen die [...] derhalve aantonen dat:

- a) er een EU-burger is aan wie de visumaanvrager rechten kan ontleen.
- b) de visumaanvrager een familielid is van die EU-burger.
- c) de visumaanvrager de EU-burger zal begeleiden of zich bij hem zal voegen in het gastland."

Voor wat betreft punt b) dient bijkomend dus te worden geconcludeerd dat, van zodra bewijsstukken ter staving van de andere voorwaarden - in casu - artikel 3, lid 2, van de richtlijn worden voorgelegd, overgegaan dient te worden tot afgifte van een inreisvisum, opdat de stukken verder ten gronde kunnen worden beoordeeld in het gastland.

Op 7.01.2022 vroeg betrokkene een visum type C aan, BNL 11 aan. hetgeen waar de raadsman van betrokkene ook expliciet om verzocht in zijn schrijven dd. 21.12.2021 en verder. namelijk een inreisvisum type C met het oog op een gezinshereniging. Dit is immers de vastgelegde benaming: BNL 11 : visum afgegeven met het oog op "gezinshereniging" (zie EU-monitor). De raadsman sluit de brief af met "Met dit schrijven wordt U dan ook verzocht om aan verzoeker een Schengenvisum type C inreisvisum af te leveren" (eigen onderlijning). Ook in het schrijven van de raadsman dd. 13.01.2022 gevoegd bij onderhavige aanvraag wordt opnieuw vermeld uitdrukkelijk dat betrokkene een inreisvisum type C heeft aangevraagd. Het beoogde visum is dus onmiskenbaar een inreisvisum, en geen visum lang verblijf. Het inreisvisum type C - BNL11 het welke betrokkene dus heeft aangevraagd en ontvangen, betreft geen visum gezinshereniging, maar wel één met het oog op gezinshereniging. Het is in het leven geroepen om de gezinsleden van EU-burgers gratis een vergemakkelijkte toegang te verschaffen tot het Belgisch grondgebied binnen een uiterst korte wachttijd. Het gaat dus enkel over toegang. niet over lang verblijf. Vandaar dat er wel degelijk bij aankomst nog een aanvraag moet worden ingediend en de ten gronde beoordeling nog volledig moet gebeuren. Het is redelijk te stellen dat een aanvraag voor een inreisvisum type C in anders wordt bekeken dan een visum lang verblijf of een aanvraag gezinshereniging, dit werd ook bevestigd door de RVV in haar arrest van 18.08.2023 met nr. 290 787 in het dossier van betrokkene: [...] de vaststelling dat de voorwaarden voor de afgifte van het visum C, dat een visum voor kort verblijf is, wel degelijk verschillen van de voorwaarden voor een verblijfsrecht van meer dan drie maanden op basis van gezinshereniging (zoals in casu) [...] Het dossier werd niet beoordeeld voor lang verblijf, die voorwaarden dienen alhier beoordeeld te worden.

Concreet voor wat de voorgaande visumaanvragen van betrokkene betreft: de eerste visumaanvraag van betrokkene werd geweigerd omdat de verwantschap met referentiepersoon niet afdoende werd bewezen. De tweede visumaanvraag werd eveneens geweigerd, maar dit keer omdat de referentiepersoon op voorstel ambtelijke schrapping stond, en de referentiepersoon dus niet meer in België leek te verblijven. De weigeringsbeslissing volgend op de tweede visumaanvraag begon immers met volgende motivatie: "Overwegende dat in huidig dossier onvoldoende bewijs voorgelegd werd waaruit blijkt dat de referent momenteel nog in België verblijft.

Overwegende namelijk dat mijnheer zich in België ingeschreven had maar sinds 30/04/2021 onder voorstel ambtelijke schrapping staat in het rijksregister."

Verder werd inderdaad toegelicht dat de elementen met betrekking tot ten laste zijn niet in orde waren, dit dient begrepen te worden als: bij het indienen van een verblijfsaanvraag in België, gelet zij geen

determinerend motief zijn voor weigering van dergelijke visumaanvraag. Immers, van zodra iemand de nodige documenten voorlegt voor een inreisvisum type C - BNL 11, zijnde: een geldig paspoort of ander reisdocument, paspoort of identiteitskaart van de referentiepersoon, bewijs van familierelatie, bewijs van recht op vrij verkeer van de referentiepersoon en bewijs dat men de intentie heeft te komen vervoegen, kan de aanvraag voor het gratis faciliterend inreisvisum van het type C BNL 11 dat binnen de 15 dagen word afgeleverd, niet geweigerd worden aan een familielid van een burger van de Unie. Louter weigeren omdat de ten laste-bewijzen die werden voorgelegd inhoudelijk niet zouden volstaan, gaat dus niet bij dergelijke aanvraag: zoals gesteld dient de ten gronde beoordeling te gebeuren op moment van de verblijfsaanvraag in het Rijk. De tweede visumaanvraag diende dus geweigerd te worden aangezien referentiepersoon op voorstel ambtelijke schrapping stond, maar betrokkene kreeg dus ook bijkomende duiding bij zijn bewijzen ten laste, hetgeen hem eigenlijk vooruit had kunnen helpen.

Het gegeven dat betrokkene sedert 17 augustus 2022 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr.145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine.

Geen van de andere voorgelegde documenten doet afbreuk aan bovenstaande vaststellingen.

Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt dus niet dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging. De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst er de aandacht op te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens een van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt de aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan het dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7 §1. 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de referentiepersoon zich in België gevestigd heeft, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, betrokkene behoort niet tot het kerngezin van de referentiepersoon, derhalve kan het aangehaalde gezinsleven van beide niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Bijkomende elementen van afhankelijkheid in de relatie met de referentiepersoon, anders dan de gewone affectieve banden, werden niet aangetoond. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet verder toe in staat zou zijn, hij leeft op zijn minst sinds 2005 reeds gescheiden van de referentiepersoon. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek op naam van betrokkene die huidige beslissing zou kunnen verhinderen. Betrokkene maakte melding van een blindedarmoperatie, maar hiervoor is hij niet meer in behandeling. Hij stelt tevens last te hebben van zijn rug, deze problematiek lijkt evenwel geen beletsel te vormen voor het nemen van huidige beslissing gelet betrokkene aan de slag wil (en dus kan) als timmerman.

Indien betrokkene geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar zijn/haar adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of betrokkene daadwerkelijk vertrokken is van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien betrokkene nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 47/1, 2°, 47/2, 47/3, §2 en 62, §2 van de wet betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen van 15 december 1980 (hierna: de Vreemdelingenwet), van de formele en materiële motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van het vertrouwensbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

De verzoekende partij licht haar eerste middel als volgt toe:

“Artikel 47/1, alinea 1, 2° vreemdelingenwet stelt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd:

2°; de niet in artikel 40bis, §2 bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie.”

Artikel 47/2 vreemdelingenwet stelt dat de bepalingen over de in artikel 40bis bedoelde familieleden van een burger van de Unie van toepassing zijn.

Artikel 47/3 § 2 bepaalt dat de familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2° moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.

Vermelde bepalingen zijn strikt.

Een correcte lezing van deze bepaling maakt dat het volstaat met documenten uitgaande van de bevoegde overheden van het land van herkomst, aan te tonen dat verzoeker in het land van herkomst ofwel ten laste was van zijn broer, ofwel deel uitmaakte van het gezin.

De wet heeft een of-of bepaling; geen én-én bepaling.

1. Met betrekking tot het afgeleverde visum

Verzoeker stelt vast dat gedaagde in de bestreden beslissing ditmaal wel verwijst naar het door haar diensten afgeleverde visum met de vermelding van codes BNL 1 en BNL 11.

Verzoeker had voor de toekenning van het inreisvisum eerder al een aanvraag voor een inreisvisum ingediend welke evenwel werd geweigerd omdat onder andere er onvoldoende bewijs van afhankelijkheid voorlag (Stuk 2).

Verzoeker diende dus een nieuwe aanvraag inreisvisum in met bijkomende stukken. Deze aanvraag werd wel goedgekeurd waardoor bij het verzoeker het vertrouwen bestond dat hij reeds had voldaan aan alle voorwaarden wanneer hij een aanvraag verblijf indiende in België.

Gedaagde stelt in essentie dat een inreisvisum niet hetzelfde is als een verblijfsrecht en dat de aflevering van een inreisvisum helemaal geen enkele erkenning met zich meebrengt.

Zij verwijst hiervoor naar de bijlage bij C(2020) 395 .

Evenwel stelt verzoeker vast dat gedaagde de passage zeer selectief citeert en zelfs cruciale elementen gewoonweg weghoudt uit de motivering. Verzoeker is geschrokken van deze wijze van motivering welke werkelijk een overheid onwaardig is en niet hoort. Dat verzoeker niet anders kan afleiden dat deze wellicht afkomstig is van een derde schrijver welke overigens ook zijn eigen bemerkingen geeft (zie verder).

Het citaat in de motivering luidt als volgt:

“In artikel 5, lid 2, van de richtlijn is bepaald dat onderdanen van derde landen die familieleden van EU-burgers zijn, slechts aan de inreisvisumplicht mogen worden onderworpen overeenkomstig Verordening (EU) 2018/1806. Het verblijfsrecht van familieleden is afgeleid van het recht van de EU-burger. De lidstaten verstrekken visa voor kort verblijf aan uit derde landen afkomstige familieleden van mobiele EU-burgers .

De bewijslast in verband met de aanvraag van een visum overeenkomstig de richtlijn is tweeledig:

- 1) *Ten eerste moeten de visumaanvragers bewijzen dat zij tot de begunstigden van de richtlijn behoren.*
- 2) *Ten tweede kunnen de nationale autoriteiten, wanneer de status van begunstigde van de richtlijn afdoende is vastgesteld, de visumaanvraag afwijzen:*
 - a. *omdat de visumaanvrager een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de volksgezondheid;*
 - b. *in geval van misbruik of fraude.*

De weigeringsgronden zijn dus gering

Om aanspraak te kunnen maken op afgifte van een inreisvisum op grond van de richtlijn moet de aanvrager aantonen tot de begunstigden van de richtlijn te behoren. De status van begunstigde van de richtlijn kan worden aangetoond door bewijsstukken over te leggen aantonen dat:

- a) *er een EU-burger is aan wie de visumaanvrager rechten kan ontleen.*
- b) *de visumaanvrager een familielid is van die EU-burger.*
- c) *de visumaanvrager de EU-burger zal begeleiden of zich bij hem zal voegen in het gastland.*

(de onderlijnde passage komt niet voor in de tekst)

Verzoeker geeft nu de gehele passage weer zonder weglatingen (die zij aanduidt in vet en onderlijnd) en zonder aanvullingen.

“4.5 Soorten visa die worden afgegeven aan familieleden van EU-burgers (ook voor verblijven van meer dan 90 dagen binnen een periode van 180 dagen) In artikel 5, lid 2, van de richtlijn is bepaald dat onderdanen van derde landen die familieleden van EU-burgers zijn, slechts aan de inreisvisumplicht mogen worden onderworpen overeenkomstig Verordening (EU) 2018/1806. Het verblijfsrecht van familieleden is afgeleid van het recht van de EU-burger. De lidstaten verstrekken visa voor kort verblijf aan uit derde landen afkomstige familieleden van mobiele EU-burgers . Om rekening te houden met de bevoorrechte situatie van uit derde landen afkomstige familieleden van EU-burgers, mogen de lidstaten bij de toepassing van artikel 24, lid 2 bis en 2 quater, van de Visumcode met betrekking tot de afgifte van een meervoudig visum geen rekening houden met de economische situatie van het familielid in het land van herkomst, noch met diens werkelijke voornemen om het grondgebied van de lidstaten vóór het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum te verlaten.

4.6 Bewijslast De bewijslast in verband met de aanvraag van een visum overeenkomstig de richtlijn is tweeledig:

- 1) *Ten eerste moeten de visumaanvragers bewijzen dat zij tot de begunstigden van de richtlijn behoren. Zij moeten de onder punt 4.7 bedoelde bewijsstukken kunnen overleggen om te staven dat zij in aanmerking komen voor een visum. Indien zij niet de nodige bewijsstukken, of helemaal geen bewijsstukken overleggen, mogen de consulaten concluderen dat de aanvragers geen aanspraak kunnen maken op de bijzondere behandeling waarin de richtlijn voorziet.*
- 2) *Ten tweede kunnen de nationale autoriteiten, wanneer de status van begunstigde van de richtlijn afdoende is vastgesteld, de visumaanvraag afwijzen:*
 - a. *omdat de visumaanvrager een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de volksgezondheid;*
 - b. *in geval van misbruik of fraude.*

In de twee onder punt 2) genoemde gevallen berust de bewijslast bij de nationale autoriteiten, aangezien zij hun bewering moeten kunnen onderbouwen dat aan de aanvrager (die afdoende heeft bewezen aan de criteria van de richtlijn te voldoen) niettemin geen inreisvisum dient te worden afgegeven. De autoriteiten moeten een overtuigend dossier kunnen voorleggen dat is samengesteld met inachtneming van alle waarborgen waarin de richtlijn voorziet. De beslissing om een visum te weigeren met het oog op de bescherming van de openbare orde, de openbare veiligheid of de volksgezondheid of wegens misbruik of fraude, moet schriftelijk aan de aanvrager worden meegedeeld en volledig worden gemotiveerd (bv. door alle wettelijke en materiële aspecten op te sommen die in aanmerking zijn genomen en hebben geleid tot de vaststelling dat het om een schijnhuwelijk gaat of om een valse geboorteakte).

4.7 Bewijsstukken

Om aanspraak te kunnen maken op afgifte van een inreisvisum op grond van de richtlijn moet de aanvrager aantonen tot de begunstigden van de richtlijn te behoren. De status van begunstigde van de richtlijn kan worden aangetoond door bewijsstukken over te leggen die relevant zijn voor de drie onder punt 1) genoemde vragen, en derhalve aantonen dat:

a) er een EU-burger is aan wie de visumaanvrager rechten kan ontlelen. Aan de bewijslast wordt voldaan door bewijsmateriaal betreffende de identiteit en nationaliteit van de EU-burger (bv. een geldig reisdocument) over te leggen.

b) de visumaanvrager een familielid is van die EU-burger. Aan de bewijslast wordt voldaan door het overleggen van bewijsstukken met betrekking tot de identiteit van het familielid (bv. een geldig reisdocument), hun familiebanden (bv. een huwelijksakte, een geboorteakte, enz.) en, indien van toepassing, een bewijs dat aan de andere voorwaarden van artikel 2, punt 2, of artikel 3, lid 2, van de richtlijn is voldaan (bv. bewijs van het ten laste zijn, van ernstige gezondheidsredenen, van de duurzaamheid van het partnerschap, enz.).

c) de visumaanvrager de EU-burger zal begeleiden of zich bij hem zal voegen in het gastland.

Dat zonder enige twijfel en zeer duidelijk de commissie aangeeft dat wanneer een visum C wordt gevraagd en afgeleverd in het kader van richtlijn 2004/38 zij de plicht te onderzoeken of de aanvrager van het visum in het toepassingsgebied valt van RL 2004/38 en meer nog of zij voldoet aan de voorwaarden in concreto van richtlijn 2004/38. De tekst anders lezen is eenvoudigweg onmogelijk.

Dat gedaagde dan ook valselyk voorhoudt dat het niet gaat om een erkenning van verblijfsrecht maar enkel een vergemakkelijking van de binnenkomst op korte termijn.

Voorts blijkt dat gedaagde dit bij een eerdere aanvraag ook zodanig geïnterpreteerd heeft.

De uitleg welke gedaagde thans geeft namelijk dat deze visumaanvraag enkele en alleen werd afgewezen omdat de referentiepersoon op voorstel ambtelijke schrapping stond komt niet overeen met hetgeen de eerdere weigering inhoudelijk bevat. Immers er wordt zeer duidelijk gemotiveerd dat verzoeker op dat ogenblik niet kon aantonen samen te hebben gewoon met de referentiepersoon noch dat hij ten laste was.

Thans stellen dat dit eigenlijk maar een duidende motivering was is complete onzin want geen enkel woord in die weigering wijst op een overvloedige motivering laat staan een duiding.

Dat niet anders kan worden vastgesteld dat gedaagde de zorgvuldigheidplicht heeft geschonden door eenvoudigweg tegenstrijdige beslissingen te maken en bijkomend haar gedrag te vergoelijken door valselyk selectief te citeren uit juridische bronnen en dit te hanteren in haar motivering. Verzoeker meent dat dit veel verder gaat dan louter interpreteren en dat zij doelbewust tracht verzoeker tracht te misleiden hetgeen en overheid onwaardig is.

Dat de motivering van de bestreden tevens ook juridisch manifest onjuist is.

Dat gedaagde in hoofde van verzoeker verwachtingen heeft gecreëerd door het visum toe te kennen en dus verzoeker in de waan te laten dat hij Marokko kon verlaten om zich te herenigen met zijn familie. Dat zowel de wetgeving als de door gedaagde geciteerde bron duidelijk aangeven dat deze verwachtingen legitiem ware en dus het vertrouwensbeginsel heeft geschonden.

Dat tenslotte eveneens moet geconcludeerd worden dat gedaagde art. 47/1 van de Vreemdelingenwet heeft geschonden.

2. Motivering ten gronde

Verzoeker stelt dat de ganse motivering waarin gedaagde alsnog probeert aan te tonen dat verzoeker geen ander familielid is in de zin van art. 47/1 van de Vreemdelingenwet faalt naar recht.

Immers deze motivering is in zijn geheel tegenstrijdig met de motivering om een visum kort verblijf toe te kennen.

Een tegenstrijdige motivering komt neer op het afwezig zijn van een motivering.

3. Dreigende schending van het recht op vrij verkeer

Verzoeker meent dat de situatie van afhankelijkheid zich heeft voltrokken tijdens het verblijf van de referentiepersoon in België. De enkele omstandigheid dat de referentiepersoon reeds een aantal jaren in België woont, verhindert niet dat de situatie van afhankelijkheid later is ontstaan en dat de ruimere familieleden zich later bij de referentiepersoon voegen.

Verzoeker meent dat zij hierdoor een voorwaarde toevoegt aan de wet.

Ondergeschikt meent verzoeker meent dat gedaagde de stukken die de band van afhankelijkheid moeten aantonen reeds onderzocht heeft en heeft beoordeeld wanneer het visum C werd toegekend en dat men onmogelijk de aanvraag kan weigeren op grond van het motief dat er geen sprake zou zijn van een dreigende schending van het recht op vrij verkeer van de referentiepersoon voor zover dit al een voorwaarde kan zijn.

4. Schadevergoeding

Verzoeker meent dat gedaagde hem onterecht met valse motieven het verblijfsrecht ontzegt en dit sedert 13.02.2023.

Dat zulks een schending is van art. 1382 van het BW en zij gerechtigd is op een schadevergoeding.

Immers had gedaagde het dossier op een normale manier behandeld dan had hij reeds kunnen werken sedert die datum.

Dat verzoeker dan ook een schadevergoeding vraag per dag dat hij niet heeft kunnen werken namelijk 80 80 euro per dag. Dat zulks tot op heden (236 dagen) neerkomt op 18880 euro en verzoeker uiteraard voorbehoud maakt voor de duurtijd van huidige procedure.

Dat verzoeker eveneens een schadevergoeding vraagt voor het moreel leed dat hem wordt aangedaan ex aequo et bono begroot op 10000 euro."

2.2. De verwerende partij repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

"Het eerste middel ten aanzien van de weigering tot verblijf voert de schending aan van de artikelen 47/1, alinea 1, 2°, 47/2, 47/3, §2 en 62,§2, van de materiële en de formele motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 inzake de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het vertrouwensbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het tweede middel ten aanzien van het bevel om het grondgebied te verlaten, voert de schending aan van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van het hoorrecht en van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en bij een goede lezing van het verzoekschrift eigenlijk ook beperkt van artikel 8 van het EVRM.

Voorafgaand : de gedeeltelijke onontvankelijkheid van de middelen

Wanneer een partij een middel opwerpt, volstaat het niet dat zij enkel aangeeft welke regels overschreden zouden zijn, doch tevens dient zij op te merken op welke wijze er van een schending sprake zou zijn.⁵

Luidens artikel 39/78 juncto artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden.⁶

De verzoekende partij voert dan wel een schending aan van de artikelen 47/2 en 62§2 van de Vreemdelingenwet, maar geeft daaromtrent geen enkele toelichting, zodat dit middelonderdeel als onontvankelijk aanzien moet worden.

Ondergeschikt merkt verwerende partij nog op dat zij zich niet kan verweren tegen een argumentatie die niet verder uitgewerkt werd dan dat de aangevoerde regels of beginselen geschonden zijn.

Stelling verzoekende partij

1. Verzoekende partij vangt haar betoog aan met een gedeeltelijk citaat van artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet. Vervolgens geeft zij aan dat artikel 47/2 van dezelfde wet stelt dat de bepalingen over de in artikel 40bis vermelde familieleden van toepassing zijn. Verder wordt in artikel 47/3, §2 bepaald dat deze familieleden moeten bewijzen ten laste te zijn van de burger die zij begeleiden of bij wie zij zich willen vestigen of deel moeten uitmaken van het gezin van deze referentiepersoon. De documenten hiervoor dienen uit te gaan van de autoriteiten van het land van herkomst. Indien deze er niet zijn, kunnen deze situaties bewezen worden met elk passend middel.

Ten eerste verwijst verzoekende partij hierbij naar het eerder afgeleverde visum. Dit visum vermeldt de codes BNL 1 en BNL 11. Verzoekende partij zou eerder een visum aangevraagd hebben om te kunnen reizen naar haar broer en dit zou eerder afgewezen zijn omdat er sprake was van onvoldoende afhankelijkheid. Er werd een nieuwe aanvraag gedaan en bijkomende stukken ingediend. Vervolgens werd er toch een visum afgeleverd waardoor verzoekende partij van mening is dat zij er vanuit mocht gaan reeds voldaan te hebben aan de toets van de afhankelijkheid.

De bijlage C(2020) 395 waar naar verwezen wordt, zou door verwerende partij zeer selectief gelezen worden en bepaalde cruciale elementen zouden zelfs helemaal niet beoordeeld worden in de motivering. Een dergelijke motivering zou een overheid onwaardig zijn. Zij gaat dan ook nader in op deze bijlage. Hieruit zou duidelijk blijken dat verwerende partij valselijk voorhoudt dat het hier slechts een vergemakkelijking van de binnenkomst betreft en geen erkenning van een verblijfsrecht. De motivering van heden zou eveneens niet overeenstemmen met de voorheen door verwerende partij gegeven uitleg. Er zou sprake zijn van

tegenstrijdige beslissingen waarbij verwerende partij naar eigen goeddunken selectief criteria aanhaalt. Dit zou allerm minst zorgvuldig zijn.

Het vertrouwen van verzoekende partij zou dan ook geschonden zijn en verzoekende partij zou er van uit gegaan zijn dat de huidige aanvraag tot verblijfsrecht een formaliteit zou betreffen. Verwerende partij zou geen rekening gehouden hebben met dit visum.

Het feit dat de referentiepersoon reeds verschillende jaren in België verblijft, is onvoldoende om te besluiten dat de band van afhankelijkheid later is ontstaan. Verwerende partij zou daarbij de stukken van de afhankelijkheid reeds beoordeeld hebben in het kader van het afleveren van het visum C.

Verzoekende partij geeft aan dat de afhankelijkheid is ontstaan in België. Het feit dat de referentiepersoon reeds enkele jaren in België verblijft en dat de afhankelijkheid later is ontstaan, verhindert het bestaan er niet van en verhindert evenmin dat de ruimere familieleden zich slechts later bij de referentiepersoon voegen.

Er zou geen rekening gehouden zijn met de door verzoekende partij voorgelegde stukken en toelichting en verwerende partij zou een voorwaarde aan de wet toevoegen door de dreigende schending van het vrij verkeer aan te voeren. Daarbij is verzoekende partij van oordeel dat zij aantoonst ten laste te zijn van de referentiepersoon.

Ten laatste stelt verzoekende partij nog een vordering tot schadevergoeding. Zij geeft aan dat er haar ten onrechte en met valse motieven een verblijfsrecht geweigerd wordt. Indien het dossier correct behandeld was geweest, had verzoekende partij reeds kunnen werken. Daarbij begroot zij haar schade op € 80 per dag. Daarnaast vordert zij tevens een morele schadevergoeding ten bedrage van € 10.000. Dit geheel baseert zij op artikel 1382 van het Burgerlijk Wetboek.

2. In het tweede middel ten aanzien van het bevel om het grondgebied te verlaten, voert verzoekende partij aan dat in deze situatie het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van toepassing is. Zij citeert artikel 41 van dit Handvest en geeft aan dat verwerende partij deze bepaling dient te respecteren los van het feit dat zij geen Europese instelling is. Verzoekende partij wijst op rechtspraak van Uw Raad waaruit blijkt dat de toepassing van dit artikel niet noodzakelijk afgewezen wordt en dat zij van oordeel is dat zij elementen had kunnen aanvoeren welke tot een andere beslissing hadden kunnen leiden.

Hierbij wijst zij er op geen belangen meer te hebben in Marokko en nu in België te verblijven met haar broer. Het bevel zou daarbij geen rekening houden met de gezinssituatie. Door het gebruik van het hoorrecht had zij mogelijks deze elementen onder de aandacht kunnen brengen en had de beslissing er volgens haar mogelijks anders kunnen uitvallen.

Weerlegging

Ten aanzien van beide middelen samen

1. In zoverre het onderdeel van het eerste middel inzake de formele motiveringsplicht als ontvankelijk aanzien kan worden, voert verwerende partij aan dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen tot doel heeft de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. Om draagkrachtig te zijn dient de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig te zijn. De motivering is volledig indien zij een grondslag vormt voor alle onderdelen van de beslissing.⁷

2. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden.⁸ De materiële motivering vereist met andere woorden dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven met een voldoende feitelijke grondslag moeten bestaan.⁹

Bovendien, als de burger meent dat de materiële motivatie geschonden is door het bestuur, moet hij aantonen dat de feiten waarop de bestreden beslissing zich baseert onjuist zijn, of dat de conclusies die het bestuursorgaan hieruit leidt onredelijk zijn.¹⁰ In casu is zulk bewijs niet voorgelegd.

3 In zoverre verzoekende partij een aanvraag indiende voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, is deze als "overig familielid" gesteund op de bepalingen van artikel 47/1 van de Wet van 15.12.1980.

De tekst van dit precieze artikel stelt dat:

"Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd: 1° (...);

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie; 3 (...)."¹¹

De op heden voorliggende procedure heeft betrekking op een aanvraag tot gezinshereniging met een broer van Nederlandse nationaliteit waarvan verzoekende beweert afhankelijk te zijn.

4. Naar aanleiding van de aanvraag van 17.08.2022 vanwege verzoekende partij werd er door verwerende partij destijds een onderzoek gevoerd naar de mogelijkheid om een dergelijke verblijfskaart af te leveren aan verzoekende partij. De eerste beslissing van verwerende partij werd na een beroepsprocedure bij Uw Raad op 18.08 jongleden vernietigd waardoor verwerende partij er toe gehouden is een nieuwe beslissing te nemen.

Hierbij komt het aan verzoekende partij toe om aan te tonen dat zij onder het toepassingsgebied valt van het voormelde artikel 47/1, 2° van de Wet van 15.12.1980 en het artikel 47/3, §2 van dezelfde Wet waarin gesteld wordt dat:

“§ 2. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.”

Het komt bijgevolg toe aan verzoekende partij om stukken voor te brengen waaruit zou moeten blijken dat zij inderdaad deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon in het land van herkomst en financieel ten laste zou zijn van de referentiepersoon, zijnde een broer met Nederlandse nationaliteit, maar welke in België woonachtig is.

Na het ontvangen van de stukken, en ook de nog later bezorgde stukken, heeft verwerende partij na de vernietiging opnieuw een grondig onderzoek gevoerd naar de inhoud en bewijswaarde van deze stukken waarbij deze stukken beoordeeld werden in het licht van de aanvraag van destijds.

De bestreden beslissing geeft trouwens een duidelijk overzicht van de beoordeelde stukken. De bestreden beslissing geeft aan welke documenten er reeds voorheen werden neergelegd en welke beoordeling er hieraan gegeven werden. Er werden in het kader van de aanvraag een aantal documenten voorgebracht door verzoekende partij welke dan ook besproken worden in de huidige beslissing. Tevens werd door verzoekende partij of meer bepaald door haar raadsman een toelichting gevoegd aan het geheel van stukken dat werd neergelegd.

De bestreden beslissing geeft een overzicht en korte beoordeling van deze stukken:

“Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd:

- Bankafschriften op naam van betrokkene
- Ramed-kaart op naam van betrokkene
- bewijs van verzending geld van referentiepersoon naar betrokkene in 2019, 2020 en 2021
- loonstroken van de referentiepersoon van zijn tewerkstelling bij Promelca B.V.
- Het *Extrait de la fiche anthropometrique* houdt geen elementen in die het deel uitmaken van het gezin of ten laste zijn van de referentiepersoon zouden kunnen aantonen. Het wordt dan ook verder in de bespreking niet meer opgenomen.

- Attestation administrative dd. 02.11.2020 met nr. 432 waaruit moet blijken dat betrokkene op datum van het attest geen beroep uitoefende. Het attest kan niet als bewijs worden aangenomen van onvermogen op datum van de aanvraag. Betrokkene reisde pas in april 2022 de Schengezone in, anderhalf jaar later dus. De relevantie van het attest kan niet worden opgemerkt.”

Er wordt inderdaad ook aangegeven dat er voor de referentiepersoon geen enkele dreigende schending van het recht op vrij verkeer mogelijk is. Verzoekende partij is van mening dat dit zelfs niet eens een voorwaarde is. Los daarvan geeft de bestreden beslissing aan waarom dit aspect wel degelijk belangrijk is en mee genomen dient te worden in de beoordeling. Eveneens blijkt nergens uit dat de besluiten van verwerende partij op dit vlak verkeerd zouden zijn of niet zouden beantwoorden aan de besluiten ter zake.

5. Verwerende partij heeft dan ook een onderzoek gevoerd naar de argumenten en stukken die verzoekende partij heeft voorgebracht.

Hierbij wordt geoordeeld dat:

“Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat dit niet afdoende blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens. Het gegeven dat betrokkene op 17.08.2022 officieel gedomicilieerd werd op het adres van de referentiepersoon in België doet geen afbreuk aan deze vaststelling.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niets heeft voorgelegd ter staving van zijn onvermogen in Marokko voor zijn komst naar België. Betrokkene legde weliswaar bankafschriften voor en een RAMED-kaart. Het loutere hebben van een bankrekening waar amper tot geen verrichtingen op gebeuren (op enkele automatische verrichtingen van de bank na) bewijst evenwel niets: het hebben van een (bijna lege) rekening bij een bank sluit niet uit dat er wel inkomsten zijn die ofwel op een rekening bij een andere bankinstelling worden uitbetaald dan wel cash. Er zijn vooreerst meerdere banken in Marokko, zoals Atijariwafa Bank en de Chaabi Bank / Banque Populaire om maar twee grootbanken te noemen. Bovendien valt uit het schrijven van de advocaat af te leiden dat betrokkene wel degelijk inkomsten had, maar dat hij

voorhoudt dat deze te laag zou zijn geweest om zelfstandig in het levensonderhoud te voorzien. Dit staat voormelde stelling dat louter de bankafschriften helemaal geen bewijs inhouden van niet over bestaansmiddelen te beschikken. Verder: zo lang DVZ niet in kennis worden gesteld middels officiële stukken over hoeveel bestaansmiddelen betrokkene wel degelijk had in Marokko, kan er bezwaarlijk worden verwacht dat DVZ kan vaststellen dat betrokkene effectief aangewezen was op de referentiepersoon om in zijn basisbehoeften te kunnen voorzien. Er werden geen stukken aangeleverd met betrekking tot de inkomsten van betrokkene, hoewel de raadsman schrijft "Deze stukken werden aangeleverd". Voor zover de raadsman daarmee doelt op de RAMED-kaart (hij schrijft immers in zijn brief dd. 21.12.2021 dat betrokkene's inkomen te laag is om van te kunnen leven in Marokko, met verwijzing naar de RAMED-kaart, en dat die zou bestemd zijn voor onderdanen die niet beschikken over voldoende bestaansmiddelen, naar een werkloosheidsverklaring en geldovermakingen aan betrokkene) dient opgemerkt te worden dat louter deze kaart daar evenmin kan van getuigen. Vooreerst heeft de RVV daaromtrent reeds het volgende opgemerkt: [...] om in aanmerking te komen voor het RAMED-systeem, de betrokkene moet aantonen dat hij "ne disposent pas de ressources suffisantes pour faire face aux dépenses inhérentes aux soins" (eigen vertaling: niet beschikt over voldoende middelen om tegemoet te komen aan de kosten inzake zorg). Bijgevolg blijkt daaruit enkel dat een Marokkaanse onderdaan in aanmerking komt voor het RAMED-systeem wanneer blijkt dat hij niet over voldoende middelen beschikt om ook in te staan voor kosten verbonden aan eventuele medische zorg, maar daaruit blijkt niet dat het enkel gaat om personen die daarnaast ook niet in staat zijn om in hun eigen basisbehoeften te voorzien. (arrest RVV 240.798 van 14.09.2020) Daarnaast blijkt uit het speciaal verslag "EU-steun aan Marokko: tot dusver beperkte resultaten" van de Europese Raadkamer bovendien dat in een studie van het Marokkaanse nationale bureau voor de statistiek werd geconstateerd dat slechts 30% van de kaarthouders daadwerkelijk recht had op een RAMED-kaart. Het inkomen van de andere kaarthouders was voldoende om een normale zorgverzekering te dekken. De behoefte kan zodoende dus helemaal niet worden afgeleid louter en alleen uit het hebben van een RAMED-kaart (zie pagina 55 - Bijlage VI — Problemen bij de uitbetaling van variabele tranches).

Wat de stortingen betreft, volgende verzendbewijzen liggen voor: een heel aantal verzendbewijzen van 2019 en 2020 via RIA en Moneygram; 300 euro op 06.02.2021 via Moneygram met nr. 86830597; 350 euro op 06.08.2021 via Moneygram met nr. 82928715; 300 euro op 25.09.2021 via Moneygram met nr. 50683796; 350 euro op

27.11.2021 – printscreen van voltooid verzending aan betrokkene met MTCN 877-420-5466. De bewijzen 2019 en 2020 zijn veel te oud om bij de aanvraag in 2022 nog van een afhankelijkheidsrelatie te moeten kunnen getuigen. Deze verzendingen worden bijgevolg niet mee in overweging genomen. Bovendien dient opgemerkt te worden dat er meerdere periodes zijn waarin klaarblijkelijk helemaal geen geldverzendingen hebben plaatsgevonden. Zo werd er klaarblijkelijk geen geld overgemaakt voor de periode tussen 06.02.2021 tot 06.08.2021 – hetgeen toch een periode van 4 maanden beslaat, werd evenmin in oktober 2021 geld overgemaakt, en ligt er niets voor voor de periode tussen de laatste verzending van 27.11.2021 tot betrokkene's inreis in de Schengenzone op 09.04.2022, hetgeen opnieuw een periode van bijna vier maanden beslaat. De overgemaakte bedragen zijn ook niet van die grootorde dat het aannemelijk zou zijn dat de bedragen betrokkene voor meerdere maanden moesten kunnen toelaten om in zijn basisbehoeften te voorzien. De stortingen zijn zodoende dus te beperkt en onregelmatig om enige afhankelijkheidsrelatie mee aan te tonen van in het land van origine. Bovendien dient opgemerkt te worden dat het aantal verzendingen en de bedragen van die verzendingen in sterke mate zijn afgenomen in 2021 ten opzichte van 2020, hetgeen lijkt te impliceren dat betrokkene – voor zover er enige afhankelijkheid ten aanzien van de referentiepersoon bestond in het verleden en de referentiepersoon tot 220 wel aangewezen zou zijn geweest op de stortingen voor zijn levensonderhoud, wat niet bewezen is tot op heden – dat dergelijke afhankelijkheid dus helemaal niet meer bestond. Er zijn enkel nog 4 onregelmatige stortingen voor 2021, voor lagere bedragen dan voorheen. Niets sluit uit dat de bedragen voor andere doeleinden bestemd waren, of als extraatje. Er kan dus geen afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon blijken zoals vereist in onderhavige procedure. Er kan immers niet blijken dat betrokkene daadwerkelijk en structureel ten laste was.

Betrokkene stelt in zijn ATD-traject dat hij nergens in Marokko werd aangenomen wegens rugklachten en legt een medisch attest voor waaruit blijkt dat betrokkene medisch wordt behandeld in Marokko, er is dus een gepaste behandeling ter beschikking, zo blijkt. Dat hij evenwel nergens zou kunnen worden aangenomen is slechts een blote bewering die niet wordt gestaafd, en die bovendien maar weinig waarschijnlijk lijkt gelet er veel functies niet rugbelastend zijn. Uit het ATD-traject blijkt verder dat betrokkene reeds jarenlang in Marokko heeft gewerkt als timmerman en hij in 2019 zelfs vier maanden zelfstandig gewerkt heeft als timmerman. Verder stelt hij ook dat hij in België een opleiding voor timmerman zou willen volgen. Het is redelijk te stellen dat als hij het beroep van timmerman ook in België zou kunnen uitoefenen, dat zijn rugklachten dus niet van die aard zijn dat ze hem beletten het beroep van timmerman uit te oefenen. Het is dan ook redelijk te stellen dat niets betrokkene verhindert in Marokko het beroep van timmerman verder/opnieuw uit te oefenen en er zijn brood mee te verdienen. Indien hij daadwerkelijk niet zou worden aangenomen, verhindert hem ook niets om opnieuw een zelfstandige activiteit op te richten om zo opnieuw in zijn levensonderhoud te voorzien. Het is dan ook niet aannemelijk dat betrokkene van de referentiepersoon afhankelijk is om in zijn levensonderhoud te voorzien, het is een jonge zelfstandige man die daar wel degelijk toe in staat is. Verder blijkt ook uit het dossier dat wordt gesteld dat betrokkene niemand meer heeft in

Marokko, ook dit is slechts een blote bewering die niet wordt gestaafd. Dit werd bovendien eveneens in de weigering van betrokkene tweede visumaanvraag aangehaald, hij heeft evenwel aan dit geformuleerde bezwaar evenmin verholpen. In België lijkt er slechts één broer van betrokkene te verblijven. De ouders van betrokkene zouden overleden zijn (bewijs daarvan ontbreekt). Verder heeft betrokkene nog twee broers wonen in Frankrijk, zo stelt hij in het dossier. Bovendien, voor zover betrokkene effectief geen directe familie meer zou hebben in Marokko, maakt dat nog niet dat betrokkene helemaal was aldaar en geen verdere familie, vrienden en kennissen had, noch dat hij reeds van in het land van herkomst ten laste zou zijn geweest van de referentiepersoon. Sluitende bewijzen hiervan liggen niet voor. Bovendien is betrokkene referentiepersoon pas jaren later achternagerezen, op 35-jarige leeftijd. Het is redelijk te stellen dat betrokkene die in Marokko geboren en getogen is, en er 35 jaar heeft verbleven, nog mensen kent aldaar. Er kan heden aldus niet worden uitgesloten dat betrokkene wel degelijk zelfstandig in het levensonderhoud voorzorg of door andere personen (bijvoorbeeld andere familieleden zoals ooms/tantes, etc., of het sociaal netwerk van betrokkene in het land van origine, of door (één van) de broers in Frankrijk) werd onderhouden of financieel/materieel werd ondersteund. Het voorgehouden ten laste zijn van referentiepersoon is in elk geval heden niet aannemelijk gemaakt. Het is tot slot niet ongebruikelijk dat familieleden wonend in het buitenland geld overmaken aan familieleden die nog in het herkomstland verblijven zonder dat de overgemaakte sommen noodzakelijk zijn om hen te voorzien in het levensonderhoud, waardoor de huidige voorliggende bewijsstukken niet als afdoende kunnen worden beschouwd om alle uitvoerig besproken redenen.”

Conform de rechtspraak van het EHRM dient de noodzaak van materiële steun immers reeds te bestaan in het land van origine of van herkomst op het moment dat hij de aanvraag stelt om de Europese burger te vervoegen.

Het bewijs van de materiële steun kan gegeven worden door elk gepast middel, waarbij het loutere engagement om dit familielid ten laste te nemen en dit gedaan door de Europese onderdaan of diens echtgenoot kan niet gezien worden als het bewijs van het bestaan van een reële afhankelijkheidsband.¹² Het voorleggen van een RAMEE kaart is bijvoorbeeld op zich evenmin voldoende. Bovendien doet dit document geen afbreuk aan de vaststellingen van verwerende partij welke verzoekende partij door haar feitelijk betoog ook niet daadwerkelijk tegensprekt.

Verwerende partij herinnert hiervoor tevens aan het feit dat, alhoewel erkend wordt dat het bewijs van het ten laste nemen door elk bewijsmiddel kan aangevoerd worden, dit bewijs moet aantonen dat de materiële steun door de persoon die het recht op gezinshereniging opent noodzakelijk was voor verzoekende partij om in haar behoeften te voldoen.¹³

Het Europese Hof van Justitie heeft in deze zin geoordeeld dat de bepalingen van het toepasselijke Europese recht geïnterpreteerd dienen te worden als : “in deze zin dient verstaan te worden onder “ten laste zijn “ het feit voor het familielid van de Europese onderdaan welke gevestigd is in een lidstaat in de zin van artikel [49 VWEU], de materiële steun nodig te hebben van deze onderdaan of zijn echtgenoot teneinde in zijn essentiële behoeften te kunnen voorzien in het land van origine of van herkomst op het moment dat hij verzoekt om de persoon die het recht op gezinshereniging opent, te vervoegen (vrije vertaling)”¹⁴.

De verzoekende partij dient echter evenwel te bewijzen dat de het ten laste zijn daadwerkelijk aanwezig is.¹⁵ Bovendien dient deze afhankelijkheid inderdaad op een actieve manier bewezen te worden.

In het voorliggende geval is verzoekende partij duidelijk in gebreke gebleven om een daadwerkelijke band van afhankelijkheid in het land van herkomst te bewijzen.¹⁶ Op geen enkel vlak kan er aangenomen worden dat verwerende partij voorwaarden zou toevoegen aan de wet ter beoordeling van aanvragen tot gezinshereniging.

Om de afhankelijkheidsrelatie in casu aan te tonen heeft verzoekende partij een reeks documenten neergelegd waarbij verwerende partij deze echter na degelijke beoordeling als te licht bevonden heeft om het recht op gezinshereniging te openen. De bestreden beslissing gaat ook met name verder in op de situatie zoals deze op heden in België nog steeds is:

“Het gegeven dat betrokkene sedert 17 augustus 2022 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr.145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine.”

De bestreden beslissing stelt na evaluatie van deze verschillende stukken:

“Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt niet dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.”

De combinatie van deze vaststellingen leidt er toe dat verwerende partij volgende conclusie zal trekken uit het geheel van de voorgebrachte stukken:

“De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd.”

6. Conform de bepalingen van artikel 52, §4, 5e lid van het K.B. van 08.10.1981 heeft verwerende partij aan verzoekende partij vervolgens een bijlage 20 afgeleverd:

“Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.»

Er werd met andere woorden een degelijk, individueel en zorgvuldig onderzoek gevoerd naar de beweringen van verzoekende partij en na afweging van de elementen uit het dossier werd er besloten dat verzoekende partij niet in aanmerking komt voor de toekenning van een verblijfskaart voor een familielid van een burger van de Europese Unie.

Er is geenszins sprake van een standaardbeslissing nu alle individuele elementen die verzoekende partij opwierp en met stukken trachtte te bewijzen, ook daadwerkelijk afgewogen werden en vervat liggen in de bestreden beslissing. Evenmin is er een miskennis van de bewijswaarde van de aangeleverde stukken.

7. Verzoekende partij merkt op dat verwerende partij voorwaarden zou toevoegen aan de wet. Verwerende partij ziet niet het belang in van dit argument nu er nergens uit blijkt dat zij benadeeld zou zijn of dat verwerende partij een manifeste verkeerde beoordeling zou maken. Bovendien blijkt dat de beoordeling van verwerende partij inzake een dreigende schending van het recht op vrij verkeer van de referentiepersoon zich inderdaad niet voordoet.

8. Het hierop volgende bevel om het grondgebied te verlaten, werd afgegeven op basis van artikel 7, §1, 2° van de Vreemdelingenwet.

Artikel 7, eerste alinea, 2° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven :

1(...);

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

[...]”¹⁷

Uit het dossier blijkt duidelijk dat verzoekende partij zich in deze positie bevindt waardoor verwerende partij terecht kon besluiten om aan verzoekende partij de bestreden beslissing af te leveren. Er is geen enkel argument om aan te tonen dat het besluit van verwerende partij op dit vlak niet correct zou zijn. Blijkens de gegevens uit het administratief dossier is het verblijf van verzoekende partij inderdaad verstreken.

Een bevel om het grondgebied te verlaten, afgegeven op basis van artikel 7 van de Wet van 15 december 1980 is een uitvoeringsmaatregel waarbij de administratieve overheid enkel vaststelt dat een situatie zoals deze door deze bepalingen wordt vooropgesteld zich voordoet en waarbij de rechtsgevolgen hieruit getrokken worden.

Verzoekende partij betwist trouwens evenmin dat zij zich in deze positie zou bevinden.

9. Verzoekende partij ontwikkelt een betoog ten aanzien van het eerder aan haar afgeleverde visum waarbij er voorafgaand aan de toekenning hiervan een onderzoek gevoerd werd naar de afhankelijkheid alvorens een visum af te leveren. Na een eerdere weigering en toevoeging van bijkomende stukken om de afhankelijkheid aan te tonen, heeft verwerende partij uiteindelijk toch een visum voor kort verblijf afgeleverd. Hierdoor zou de afhankelijkheid van verzoekende partij erkend zijn door verwerende partij.

Het eerdere arrest van Uw Raad geeft aan dat de eerste bestreden beslissing inderdaad te beperkt oordeelt waarom er aan dit aspect het op heden gekende gevolg gegeven werd.

In de op heden bestreden beslissing wordt echter duidelijk gemotiveerd waarom er over dit aspect op een dergelijke wijze geoordeeld wordt. De bestreden beslissing gaat hier uitgebreid op in door aan te geven dat:

“Op 7.01.2022 vroeg betrokkene een visum type C aan, BNL 11 aan, hetgeen waar de raadsman van betrokkene ook expliciet om verzocht in zijn schrijven dd. 21.12.2021 en verder, namelijk een inreisvisum type C met het oog op een gezinshereniging. Dit is immers de vastgelegde benaming: BNL 11 : visum afgegeven met het oog op "gezinshereniging" (zie EU-monitor). De raadsman sluit de brief af met “Met dit schrijven wordt U dan ook verzocht om aan verzoeker een Schengenvisum type C inreisvisum af te leveren” (eigen onderlijning). Ook in het schrijven van de raadsman dd. 13.01.2022 gevoegd bij onderhavige aanvraag wordt opnieuw vermeld uitdrukkelijk dat betrokkene een inreisvisum type C heeft aangevraagd. Het beoogde visum is dus onmiskenbaar een inreisvisum, en geen visum lang verblijf.

Het inreisvisum type C - BNL11 hetwelke betrokkene dus heeft aangevraagd en ontvangen, betreft geen visum gezinshereniging, maar wel één met het oog op gezinshereniging. Het is in het leven geroepen om de gezinsleden van EU-burgers gratis een vergemakkelijkte toegang te verschaffen tot het Belgisch grondgebied binnen een uiterst korte wachttijd. Het gaat dus enkel over toegang, niet over lang verblijf. Vandaar dat er wel degelijk bij aankomst nog een aanvraag moet worden ingediend en de ten gronde beoordeling nog volledig moet gebeuren. Het is redelijk te stellen dat een aanvraag voor een inreisvisum type C in anders wordt bekeken dan een visum lang verblijf of een aanvraag gezinshereniging, dit werd ook bevestigd door de RVV in haar arrest van 18.08.2023 met nr. 290 787 in het dossier van betrokkene: [...] de vaststelling dat de

voorwaarden voor de afgifte van het visum C, dat een visum voor kort verblijf is, wel degelijk verschillen van de voorwaarden voor een verblijfsrecht van meer dan drie maanden op basis van gezinshereniging (zoals in casu) [...]. Het dossier werd niet beoordeeld voor lang verblijf, die voorwaarden dienen alhier beoordeeld te worden.

Concreet voor wat de voorgaande visumaanvragen van betrokkene betreft: de eerste visumaanvraag van betrokkene werd geweigerd omdat de verwantschap met referentiepersoon niet afdoende werd bewezen. De tweede visumaanvraag werd eveneens geweigerd, maar dit keer omdat de referentiepersoon op voorstel ambtelijke schrapping stond, en de referentiepersoon dus niet meer in België leek te verblijven. De weigeringsbeslissing volgend op de tweede visumaanvraag begon immers met volgende motivatie: "Overwegende dat in huidig dossier onvoldoende bewijs voorgelegd werd waaruit blijkt dat de referent momenteel nog in België verblijft.

namelijk dat mijnheer zich in België ingeschreven had maar sinds 30/04/2021 onder voorstel ambtelijke schrapping staat in het rijksregister."

Verder werd inderdaad toegelicht dat de elementen met betrekking tot ten laste zijn niet in orde waren, dit dient begrepen te worden als: bij het indienen van een verblijfsaanvraag in België, gelet zij geen determinerend motief zijn voor weigering van dergelijke visumaanvraag. Immers, van zodra iemand de nodige documenten voorlegt voor een inreisvisum type C - BNL 11, zijnde: een geldig paspoort of ander reisdocument, paspoort of identiteitskaart van de referentiepersoon, bewijs van familierelatie, bewijs van recht op vrij verkeer van de referentiepersoon en bewijs dat men de intentie heeft te komen vervoegen, kan de aanvraag voor het gratis faciliterend inreisvisum van het type C BNL 11 dat binnen de 15 dagen word afgeleverd, niet geweigerd worden aan een familielid van een burger van de Unie. Louter weigeren omdat de ten laste-bewijzen die werden voorgelegd inhoudelijk niet zouden volstaan, gaat dus niet bij dergelijke aanvraag: zoals gesteld dient de ten gronde beoordeling te gebeuren op moment van de verblijfsaanvraag in het Rijk. De tweede visumaanvraag diende dus geweigerd te worden aangezien referentiepersoon op voorstel ambtelijke schrapping (sic) stond, maar betrokkene kreeg dus ook bijkomende duiding bij zijn bewijzen ten laste, hetgeen hem eigenlijk vooruit had kunnen helpen."

Door het betoog van verzoekende partij wordt alleszins niet bewezen dat verwerende partij tot een foutieve beoordeling gekomen zou zijn of dat zij onvoldoende zorgvuldigheid aan de dag gelegd zou hebben alvorens tot de huidige beslissing te komen.

10. Wanneer een risico van schending van het respect voor het gezinsleven wordt aangevoerd, dient Uw Raad in de eerste plaats na te gaan of er een gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of de verzoekende partij zich kan beroepen op artikel 8 van het EVRM.

Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen.¹⁸

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is.¹⁹ Verder wijst verwerende partij er op dat de beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven, een feitenkwestie is.

Het dient te worden aangegeven dat slechts een wettigheidscontrole uitgevoerd dient te worden op de bestreden beslissing.

Bijgevolg dient er te worden nagegaan of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde. Deze maatstaf impliceert dat Uw Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Uw Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren.²⁰

In het op heden voorliggende beroep werpt de verzoekende partij op dat zij zich op een familiaal leven baseert en stelt dat ze een gezin vormt met onder meer haar broer van Nederlandse nationaliteit.

Allereerst dient er opgemerkt te worden dat verzoekende partij er zich in algemene bewoordingen toe beperkt te verwijzen naar een familiaal leven dat verbroken zou worden. Er wordt echter niet aangegeven wat dit familiaal leven inhoudt of wat de hechtheid van deze banden zou zijn.

Opgemerkt moet bovendien worden dat uit de jurisprudentie van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat, hoewel de familierelatie tussen partners, ouders en minderjarige kinderen wordt aangenomen, dit niet het geval is in de relatie tussen ouders en volwassen kinderen, of tussen meerderjarige siblings.²¹ In *EZZOUHDI c. Frankrijk*, heeft het Europese Hof voor de Rechten van de Mens eraan herinnerd dat "de betrekkingen tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs zullen profiteren van de bescherming van artikel 8 zonder dat er sprake is van aanvullende elementen van afhankelijkheid, andere dan normale emotionele banden".²² De betrokkene toont echter geen dergelijke aanvullende elementen van afhankelijkheid aan.

Het komt hierbij ook gepast voor om er aan te herinneren dat het begrip van privéleven zich in concreto beoordeelt en niet uit de loutere omstandigheid dat verzoekende partij minder of langer op het grondgebied verblijft, kan afgeleid worden.²³

Vermits het privé -en gezinsleven bijgevolg niet aangetoond wordt, kan er ook geen sprake zijn van een schending van het artikel 8 van het EVRM.

Ondergeschikt en dit ten aanzien van een eerste toelating op het grondgebied van het Rijk, en niet bij het einde van het verblijf, heeft het EHRM gemeend dat er geen sprake kan zijn van een inmenging en dat er bijgevolg geen onderzoek nodig is op basis van de tweede paragraaf van het artikel 8 in die zin dat er geen nood is om na te gaan of verwerende partij een gewettigd doel nagestreefd werd en of deze maatregel evenredig was ten aanzien van dit doel²⁴.

In dit geval acht het EHRM dat het desalniettemin gepast voorkomt om te onderzoeken of de overheid gehouden is tot een positieve verplichting tot het behoud of de ontwikkeling van het privé en/of gezinsleven.²⁵

Aangaande deze toetsing met betrekking tot het bestaan of ontbreken van deze positieve verplichting, heeft het Europees Hof geoordeeld dat :²⁶ :

“(…) de Staat moet een juist evenwicht vinden tussen de concurrerende belangen van het individu en de gemeenschap als geheel. In beide gevallen geniet de staat echter een zekere beoordelingsmarge. Bovendien legt artikel 8 geen algemene verplichting op aan een staat om de keuze van immigranten voor hun land van verblijf te respecteren en om gezinshereniging toe te staan op het grondgebied van dat land. (…) De factoren waarmee in dit verband rekening moet worden gehouden, zijn de mate waarin het gezinsleven daadwerkelijk is verstoord, de mate waarin de betrokken personen banden met de betrokken verdragsluitende staat hebben, of er sprake is van onoverkomelijke hindernissen voor het gezin dat in het land van herkomst van een of meer van de betrokken personen woont en of er elementen zijn van controle van de immigratie (bijvoorbeeld precedentes voor schendingen van immigratiewetgeving) of overwegingen van openbare orde die voor uitsluiting doorwegen (Solomon tegen Nederland (dec.), nr. 44328/98, 5 september 2000). Een ander belangrijk punt is of het gezinsleven in kwestie ontwikkeld werd in een periode waarin de betrokken personen wisten dat de situatie met betrekking tot de immigratieregels van een van hen zodanig was dat het duidelijk was dat het behoud van dit gezinsleven in het gastland van meet af aan precair zou zijn. Het Hof heeft eerder geoordeeld dat, wanneer dit het geval is, alleen in bijzonder uitzonderlijke omstandigheden de verwijdering van het familielid dat niet de nationaliteit van het gastland heeft, een schending van artikel 8 vormt.”²⁷

Bovendien merkt verzoekende partij geen enkele onoverkomelijke hindernis op om het voorgehouden privé –of gezinsleven verder te zetten in het land van herkomst.

Omwille van deze verschillende redenen is er bijgevolg vast te stellen dat de overheid geen enkele positieve verplichting had ten aanzien van verzoekende partij om te verblijven in het Rijk.

Ten laatste, het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM bij diverse gelegenheden eraan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven.²⁸

Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan.²⁹ Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren.³⁰

11. Het artikel 74/13 van de Wet van 15 december 1980 verplichtte verwerende partij enkel rekening te houden met haar gezinsleven, maar niet om omstandig op dit vlak haar motivering uit te werken. Evenmin verplicht het artikel 8 van het EVRM tot een dergelijke motivering, nu het artikel 8 EVRM op zich geen enkele formele motiveringsverplichting bevat.³¹

Desondanks heeft verwerende partij wel degelijk een dergelijke afweging gemaakt. De bestreden beslissing stelt immers in het bijzonder dat:

“Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de referentiepersoon en zijn gezin zich in België gevestigd hebben, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, betrokkene behoort niet tot het originele kerngezin van de referentiepersoon, derhalve kan het aangehaalde gezinsleven van beide niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Bijkomende elementen van afhankelijkheid in de relatie met de referentiepersoon of overige gezinsleden, anders dan de gewone affectieve banden, werden niet aangetoond. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek op naam van betrokkene.”

12. Het recht om gehoord te worden is niet toepasselijk wanneer een bestuurde een aanvraag indient tot het bekomen van een voordeel, toelating of gunst³². In dit geval komt het aan de bestuurde toe om de administratieve overheid die moet beslissen op een volledige wijze te informeren³³.

Wanneer het audi alteram partem-beginsel de administratie, die voornemens is een ongunstige maatregel te nemen en dit met name vanwege het gedrag van de geadresseerde, is deze verplicht de betrokkene hiervan op de hoogte te stellen zodat deze nuttig en daadwerkelijk hierop zijn argumenten kan laten wegen, en is het noodzakelijk om een onderscheid te maken tussen de beslissingen die het verblijf beëindigen enerzijds en de weigering van een beslissing om een aanvraag tot verblijf te weigeren anderzijds.

Aangezien in het tweede geval de aanvrager niet wordt onthouden van een recht of voordeel dat voorheen door hem werd genoten en ten tweede en hij in staat was om zijn argumenten en opmerkingen ter ondersteuning van zijn bewering te doen gelden. In het eerste geval daarentegen ontnemt verwerende partij de vreemdeling daarentegen van een recht dat hij eerder heeft genoten, zodat deze beslissingen hem noodzakelijkerwijs een grief in diens hoofde bezorgen. Bovendien kan de buitenlander mogelijk niet worden geïnformeerd over de stappen die de overheid heeft genomen. 34

In het concrete geval waarbij het een weigering van een verblijfsrecht betreft, bevindt men zich in de tweede beoogde hypothese en deze beslissing kan niet geacht worden om het principe van audi alteram partem te schenden.35.

Bovendien wenst verwerende partij er aan te herinneren dat verzoekende partij alle kansen kreeg om al haar argumenten aan te voeren bij de aanvraag tot verblijf die zij wenste te doen gelden in dit kader36.

13. Verzoekende partij is van mening dat de bepalingen van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie geschonden zouden zijn en dat zij niet uitgenodigd werd om haar standpunt kenbaar te maken.

Verzoekende partij werd verzocht om tijdig elk nuttig element voor te brengen waarvan zij van mening was dat het nuttig kon zijn. Verzoekende partij werd dan ook de mogelijkheid geboden om haar elementen te doen gelden en het middel faalt bijgevolg duidelijk in feite.

De in het verzoekschrift geuite kritiek geeft trouwens aan dat er elementen blijken te zijn die men in rekening had willen brengen. Tegelijk betwist men niet dat deze gegevens niet ten gepaste tijde werden overgelegd.

Ten overvloede werpt verzoekende partij nog op dat bij haar direct en persoonlijk inlichtingen ingewonnen hadden moeten zijn die naar haar oordeel hadden toegelaten om precieze en concrete elementen aan te reiken inzake de persoonlijke situatie van verzoekende partij.

Hierbij herhaalt verwerende partij dat het echter aan betrokkene toekomt om de administratieve overheid voldoende te informeren bij het nemen van een beslissing die verondersteld wordt een weerslag te hebben op een verblijfsrecht. In dit geval komt het aan de bestuurde toe om de administratieve overheid die moet beslissen op een volledige wijze te informeren en dit tijdig.37

Ten overvloede verwijst verwerende partij nog naar het arrest M.G. en N.R. uitgesproken op 10.09.2013 (C-383/13), waarin het Europees Hof van Justitie preciseerde dat:

“[...] schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben [...]. Teneinde een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, staat het immers aan de nationale rechter om aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of, wanneer hij van oordeel is dat sprake is van een onregelmatigheid die het recht om te worden gehoord aantast, de administratieve procedure in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, omdat de betrokken onderdanen van derde landen elementen ter rechtvaardiging van de beëindiging van hun bewaring hadden kunnen aanvoeren”38.

De bestreden beslissing heeft op geen enkele wijze het hoorrecht geschonden en er is geen belang in hoofde van verzoekende partij om dit middel op te werpen.

Verwerende partij heeft alle elementen die haar ter beschikking waren in overweging genomen om tot een afdoende en adequaat gemotiveerde beslissing te komen zonder het beginsel beoogd in onderhavig middel op enigerlei wijze te hebben geschonden.39

Evenmin doet dit afbreuk aan de eerste vaststelling van de bestreden beslissing als zouden er geen elementen voorgebracht worden die de verlenging van de verblijfstitel verder zouden rechtvaardigen.

14. Het vertrouwensbeginsel houdt in dat de door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd. Voor de toepassing van dit beginsel dient aan drie voorwaarden te zijn voldaan: er moet sprake zijn van een vergissing van een overheidsorgaan, er dient ten gevolge van die vergissing een voordeel te zijn verleend aan een rechtsonderhorige en er mogen geen gewichtige redenen zijn die het afnemen van dit voordeel door de overheid zouden rechtvaardigen.40

Verzoekende partij toont hoegenaamd niet aan dat in casu aan deze voorwaarden is voldaan. Zij maakt een schending van het vertrouwensbeginsel dan ook niet aannemelijk.

15. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de bevoegde minister de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de bevoegde minister bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.41

Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat er in casu werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

16. Geenszins toont verzoekende partij aan dat verwerende partij kennelijk onredelijk of onzorgvuldig zou hebben gehandeld.

De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing werd genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen.

17. Verwerende partij meent dat voor zover het middel uw Raad uitnodigt zijn appreciatie in de plaats van deze van de overheid te stellen, het middel verworpen dient te worden.⁴² Het behoort niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.⁴³

18. Verzoekende partij stelt in haar huidige verzoekschrift een vordering tot schadevergoeding op grond van artikel 1382 van het (oud) Burgerlijk Wetboek. Zij is van mening dat zij door de bestreden beslissing een recht ontzegd wordt om te werken wat haar per dag € 80 schade zou berokkenen. Daarenboven is zij van mening dat zij aanspraak kan maken op een morele schadevergoeding van € 10.000.

Hierbij dient er vastgesteld te worden dat deze elementen loutere beweringen betreffen welke op geen enkele wijze ook maar enigszins bewezen worden door enig stuk of begroting. In dit verband herinnert verwerende partij er aan dat het Gerechtelijk Wetboek in dit verband in het artikel 870 voorziet dat:

“Iedere partij moet het bewijs leveren van de feiten die zij aanvoert.”

Verzoekende partij blijft in gebreke het bewijs aan te leveren van dergelijke schade en kan derhalve niet gevolgd worden in haar redenering.

Verwerende partij herinnert er bovendien hierbij nog aan dat Uw Raad een administratief rechtscollege is, ingesteld in navolging van artikel 146 van de Grondwet. Dit artikel stelt dat alle betwistingen aangaande burgerlijke rechten tot de exclusieve bevoegdheid van de Hoven en rechtbanken behoort. De hoedanigheid van de ingeroepen rechten is dan ook essentieel om het onderscheid te maken in de bevoegdheid van de verschillende rechterlijke instanties waaraan de wetgever wel degelijk afwijkingen kan toestaan.⁴⁴

De wetgever heeft gebruik gemaakt van de mogelijkheden die het artikel 145 van de Grondwet toestaat om de geschillen met betrekking tot de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen toe te staan aan een administratief rechtscollege, zijnde Uw Raad.

Het artikel 39/1, §1, alinea 2 stelt in dit verband : « De Raad is een administratief rechtscollege en is als enige bevoegd om kennis te nemen van de beroepen die worden ingesteld tegen individuele beslissingen genomen met toepassing van de wetten betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. ».

Het artikel 39/2, §2 van dezelfde wet preciseert verder:

“De Raad doet uitspraak, bij wijze van arresten als annulatierechter over de overige beroepen wegens overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht.”

Hieruit volgt dat de bevoegdheid van Uw Raad als vernietigingsrechter beperkt is tot de vraag of geen enkele regel van objectief recht, *sensu lato*, miskend werd door een beslissing genomen op basis van de wet. Er is geenszins sprake van een beslissing over de opportuniteit van een beslissing in het kader van dezelfde wet.

Bijgevolg is Uw Raad niet bevoegd om kennis te nemen van betwistingen die gevoerd worden ten aanzien van burgerlijke of politieke rechten die door de wetgever niet expliciet aan haar werden toegewezen. De bevoegdheidsverdeling tussen de Hoven en rechtbanken en Uw Raad kan tot gevolg hebben dat verschillende juridische vragen die betrekking hebben op een en dezelfde beslissing de bevoegdheid uitmaken van verschillende rechters.

Bijgevolg is Uw Raad zonder bevoegdheid om kennis te nemen van de argumentering en vordering die verzoekende partij in dit verband ontwikkelt en waarbij zij een schadevergoeding wenst te bekomen op basis van een beweerdelijk foutieve beslissing.

Het aangevoerde middel in is dit verband dan ook in hoofdorde niet ontvankelijk.

19. De opgeworpen middelen zijn bijgevolg ongegrond.”

2.3. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

In de nota met opmerkingen en meer bepaald in de uiteenzetting van de feiten laat de verwerende partij uitschijnen dat de verzoekende partij slechts een visum type C voor kort verblijf heeft aangevraagd. Dienaangaande merkt de Raad op dat de diplomatieke post de visumaanvraag van de verzoekende partij dan wel kwalificeerde als een visumaanvraag kort verblijf (type C), doch dat onomstotelijk uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij wel degelijk duidelijk had aangegeven dat zij gezinshereniging beoogde met haar Nederlandse broer en aldus een visum lang verblijf - gezinshereniging (type D) wenste te verkrijgen. Zo wordt in het ingevulde visumformulier uitdrukkelijk aangegeven dat de verzoekende partij aangaf een gezinshereniging te beogen met de voormelde referentiepersoon. Het visum van de verzoekende partij bevat daarenboven de vermeldingen "BNL 1" en "BNL 11", hetgeen overigens niet wordt betwist door de verwerende partij.

Uit de omzendbrief van 21 september 2005 met betrekking tot de nieuwe gemeenschappelijke vermeldingen die kunnen worden gebruikt in het geval van de afgifte van een Benelux-visum A, B, C of D + C en de nieuwe nationale vermeldingen die voor België moeten worden gebruikt in het geval van de afgifte van een visum type D of een machtiging tot voorlopig verblijf, dat de vermelding BNL 11 staat voor "visum afgeleverd in het geval van een gezinshereniging" en de vermelding BNL 1 voor "visum afgeleverd na machtiging van de centrale overheden".

De verwerende partij verwijst in de bestreden beslissing naar de bijlage bij het Uitvoeringsbesluit van de Commissie tot wijziging van Besluit C(2010) 1620 definitief, met betrekking tot de vervanging van de handleiding voor de behandeling van visumaanvragen en de wijziging van afgegeven visa (Visumcodehandleiding I). De Raad stelt samen met de verzoekende partij vast dat er slechts zeer selectief wordt geciteerd.

In het voormelde document waarop de verwerende partij zich baseert wordt onder meer het volgende vermeld:

"Overeenkomstig artikel 21 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie heeft iedere burger van de Unie het recht vrij op het grondgebied van de EU-lidstaten te reizen en te verblijven, onder voorbehoud van de beperkingen en voorwaarden die bij het Verdrag en de bepalingen ter uitvoering daarvan zijn vastgesteld. Deze beperkingen en voorwaarden zijn voornamelijk vastgesteld bij Richtlijn 2004/38/EG27 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden. Het recht van vrij verkeer van EU-burgers zou in feite nutteloos zijn indien het niet vergezeld zou gaan van maatregelen die waarborgen dat dit recht eveneens wordt verleend aan hun familieleden. De richtlijn breidt het recht van vrij verkeer daarom uit tot familieleden van EU-burgers. Artikel 5, lid 2, tweede alinea, van de richtlijn luidt: „De lidstaten verlenen [familieleden die onder de richtlijn vallen] alle faciliteiten om de nodige visa te verkrijgen. Deze visa worden zo spoedig mogelijk via een versnelde procedure kosteloos afgegeven.” Artikel 21 VWEU en Richtlijn 2004/38/EG hebben voorrang op de Visumcode.

(...)

Teneinde de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven, dienen de lidstaten de binnenkomst en het verblijf van familieleden in verruimde betekenis van EU-burgers te vergemakkelijken (zie voor nadere details de mededeling van de Commissie COM(2009) 313 def.36).

Overeenkomstig artikel 3, lid 2, van de richtlijn worden onder familieleden in verruimde betekenis de volgende personen verstaan:

- andere (dat wil zeggen niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, van de richtlijn vallende) familieleden die:*
- ten laste zijn van de EU-burger;*

(...)

Soorten visa die worden afgegeven aan familieleden van EU-burgers (ook voor verblijven van meer dan 90 dagen binnen een periode van 180 dagen)

In artikel 5, lid 2, van de richtlijn is bepaald dat onderdanen van derde landen die familieleden van EU-burgers zijn, slechts aan de inreisvisumplicht mogen worden onderworpen overeenkomstig Verordening (EU) 2018/1806.

Het verblijfsrecht van familieleden is afgeleid van het recht van de EU-burger. De lidstaten verstrekken visa voor kort verblijf aan uit derde landen afkomstige familieleden van mobiele EU-burgers.

Om rekening te houden met de bevoorrechte situatie van uit derde landen afkomstige familieleden van EU-burgers, mogen de lidstaten bij de toepassing van artikel 24, lid 2 bis en 2 quater, van de Visumcode met betrekking tot de afgifte van een meervoudig visum geen rekening houden met de economische situatie van het familielid in het land van herkomst, noch met diens werkelijke voornemen om het grondgebied van de lidstaten vóór het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum te verlaten.

4.6 Bewijslast

De bewijslast in verband met de aanvraag van een visum overeenkomstig de richtlijn is tweeledig:

1) Ten eerste moeten de visumaanvragers bewijzen dat zij tot de begunstigden van de richtlijn behoren.

Zij moeten de onder punt 4.7 bedoelde bewijsstukken kunnen overleggen om te staven dat zij in aanmerking komen voor een visum. Indien zij niet de nodige bewijsstukken, of helemaal geen bewijsstukken overleggen, mogen de consulaten concluderen dat de aanvragers geen aanspraak kunnen maken op de bijzondere behandeling waarin de richtlijn voorziet.

2) Ten tweede kunnen de nationale autoriteiten, wanneer de status van begunstigde van de richtlijn afdoende is vastgesteld, de visumaanvraag afwijzen:

a. omdat de visumaanvrager een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de volksgezondheid; of

b. in geval van misbruik of fraude.

In de twee onder punt 2) genoemde gevallen berust de bewijslast bij de nationale autoriteiten, aangezien zij hun bewering moeten kunnen onderbouwen dat aan de aanvrager (die afdoende heeft bewezen aan de criteria van de richtlijn te voldoen) niettemin geen inreisvisum dient te worden afgegeven.

De autoriteiten moeten een overtuigend dossier kunnen voorleggen dat is samengesteld met inachtneming van alle waarborgen waarin de richtlijn voorziet. De beslissing om een visum te weigeren met het oog op de bescherming van de openbare orde, de openbare veiligheid of de volksgezondheid of wegens misbruik of fraude, moet schriftelijk aan de aanvrager worden meegedeeld en volledig worden gemotiveerd (bv. door alle wettelijke en materiële aspecten op te sommen die in aanmerking zijn genomen en hebben geleid tot de vaststelling dat het om een schijnhuwelijk gaat of om een valse geboorteakte).

4.7 Bewijsstukken

Om aanspraak te kunnen maken op afgifte van een inreisvisum op grond van de richtlijn moet de aanvrager aantonen tot de begunstigden van de richtlijn te behoren.

De status van begunstigde van de richtlijn kan worden aangetoond door bewijsstukken over te leggen die relevant zijn voor de drie onder punt 1) genoemde vragen, en derhalve aantonen dat:

a) er een EU-burger is aan wie de visumaanvrager rechten kan ontleen.

Aan de bewijslast wordt voldaan door bewijsmateriaal betreffende de identiteit en nationaliteit van de EU-burger (bv. een geldig reisdocument) over te leggen.

b) de visumaanvrager een familielid is van die EU-burger.

Aan de bewijslast wordt voldaan door het overleggen van bewijsstukken met betrekking tot de identiteit van het familielid (bv. een geldig reisdocument), hun familiebanden (bv. een huwelijksakte, een geboorteakte, enz.) en, indien van toepassing, een bewijs dat aan de andere voorwaarden van artikel 2, punt 2, of artikel 3, lid 2, van de richtlijn is voldaan (bv. bewijs van het ten laste zijn, van ernstige gezondheidsredenen, van de duurzaamheid van het partnerschap, enz.).

c) de visumaanvrager de EU-burger zal begeleiden of zich bij hem zal voegen in het gastland.

(...)

Uit de rechtspraak van het Hof blijkt dat de hoedanigheid van „ten laste” komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de EU-onderdaan of door de echtgeno(o)t(e) of partner van deze EU-onderdaan.

De hoedanigheid van ten laste komend familielid veronderstelt niet een recht op levensonderhoud. Er hoeft niet te worden onderzocht of de betrokken familieleden in theorie in staat zouden zijn zelf in hun onderhoud te voorzien, bijvoorbeeld door betaalde arbeid te verrichten.

Om vast te stellen of familieleden ten laste zijn, moet per geval worden beoordeeld of zij, gezien hun financiële en sociale toestand, materiële steun nodig hebben om in hun basisbehoeften te kunnen voorzien in het land van herkomst of het land vanwaar zij kwamen op het ogenblik dat zij verzochten om zich bij de EU-burger te voegen (d.w.z. niet in het gastland waar de EU-burger verblijft).

In de richtlijn zijn geen voorwaarden vastgesteld met betrekking tot de minimumduur van het ten laste zijn of het bedrag van de verstrekte materiële steun. Het familielid moet slechts daadwerkelijk en structureel ten laste zijn.

Ten laste komende familieleden moeten bewijsstukken overleggen waaruit blijkt dat zulks het geval is. Zoals bevestigd door het Hof, kan het bewijs met elk passend middel worden geleverd. Wanneer de betrokken familieleden het feit dat zij ten laste zijn kunnen aantonen met een ander middel dan een certificaat dat is afgegeven door de bevoegde autoriteit van het land van herkomst of van het land vanwaar zij komen, mag het gastland niet weigeren hun rechten te erkennen. De enkele verbintenis van de EU-burger om het betrokken familielid ten laste te nemen, is op zich echter niet voldoende om aan te tonen dat zij ten laste zijn.”

Uit voormelde blijkt aldus dat wanneer een visum C wordt aangevraagd door een familielid van een burger van de Unie er een plicht bestaat te onderzoeken of de visumaanvrager binnen het toepassingsgebied van

de Richtlijn 2004/38 valt en nog meer of zij voldoet aan de voorwaarden van de richtlijn 2004/38, in casu onder meer of het ander familielid heeft aangetoond ten laste te zijn.

Ook al zorgt het visum slechts tot vergemakkelijkte toegang tot het grondgebied, neemt dit niet weg dat er reeds een beoordeling van het ten laste zijn werd uitgevoerd alvorens het visum toe te kennen. De Raad kan uit de voorliggende motivering niet achterhalen waarom de verwerende partij op haar boordeling terugkomt. Zo motiveert de verwerende partij niet waarom de stukken die werden voorgelegd en die door haar door middel van de afgifte van het visum C aldus als voldoende werden beschouwd om aan de voorwaarde van het ten laste zijn te voldoen, thans niet meer voldoen om de voorwaarde van ten laste te zijn te vervullen. Zij verwijst enkel naar de eerdere weigeringsbeslissingen, maar niet naar de redenen waarom zij op basis van de stukken die het ten laste zijn moeten aantonen, uiteindelijk is overgegaan tot de afgifte van het visum.

De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht worden aannemelijk gemaakt.

Het eerste middel is in de besproken mate gegrond.

Gezien bovenstaande bespreking is het duidelijk dat ook het bevel om het grondgebied te verlaten moet vernietigd worden.

Voor zover de verzoekende partij een schadevergoeding vraagt op grond van artikel 1382 B.W., kan de Raad enkel vaststellen dat zij hiervoor niet bevoegd is, en de verzoekende partij zich daarvoor moet wenden tot de burgerlijke rechtbank.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 6 september 2023 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig maart tweeduizend vierentwintig door:

J. CAMU,

kamervoorzitter,

K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. CAMU